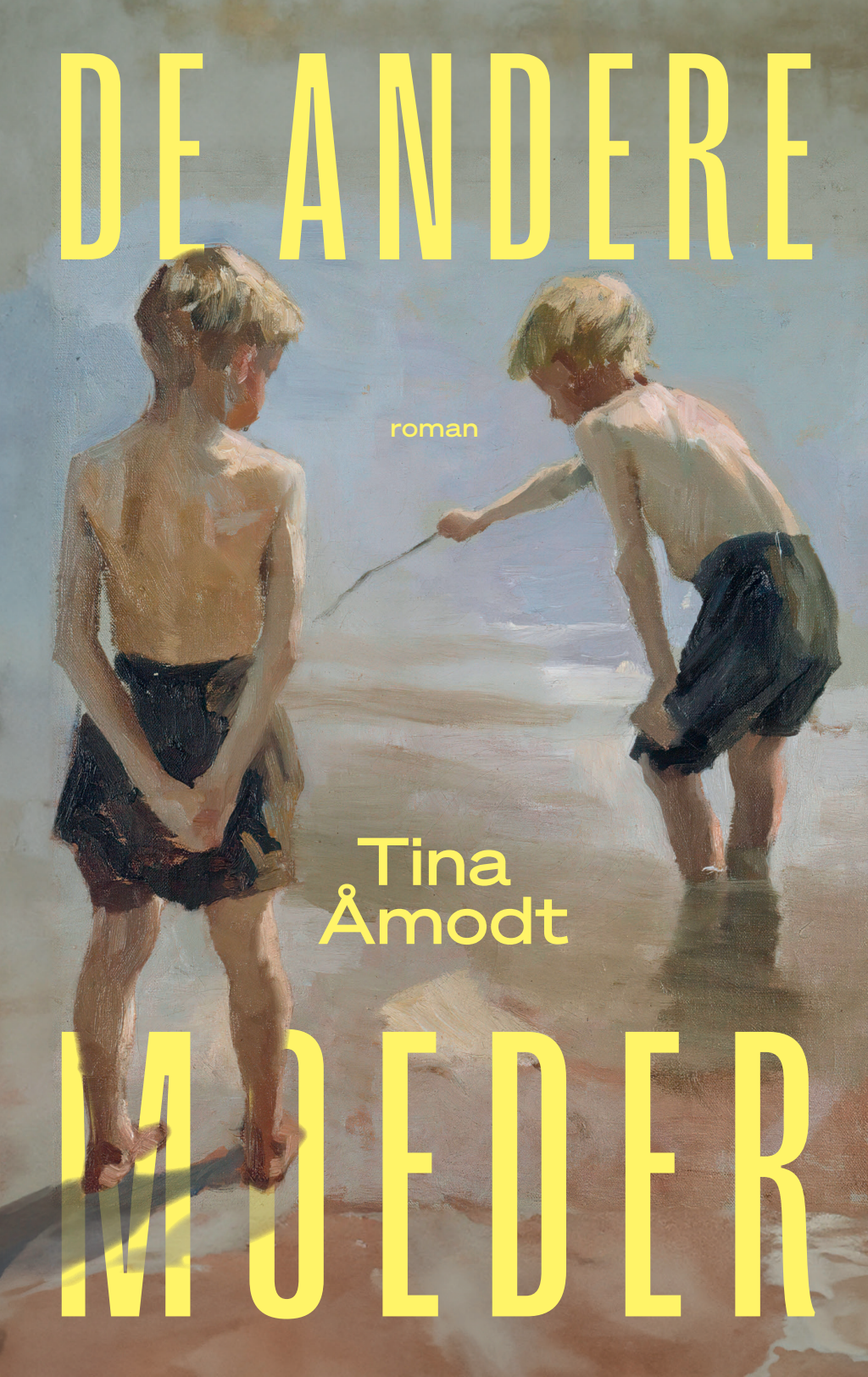

DE ANDERE

roman

Tina
Åmodt

MOEDER

Tina Åmodt

De andere moeder

Vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

Uitgeverij Mozaïek – Utrecht

Deze vertaling is uitgegeven met financiële steun van NORLA

Vertaling: Lammie Post-Oostenbrink
Ontwerp omslag: Studio Rubio
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 239 6277 9
ISBN 978 90 239 6278 6 (e-book)
NUR 302
www.uitgeverijmozaiek.nl

© Tina Åmodt
First published by Forlaget Oktober, 2023
Published in agreement with Oslo Literary Agency

© 2025 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Uitgeverij Mozaïek vindt het belangrijk om op milieuvriendelijk papier en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

De nacht voor hun vertrek werd ik wakker met een gevoel dat er geen weg terug was. Nu moet ik het gewoon vertellen, dacht ik en ik wist heel zeker dat Helene het aan me zou zien. Alsof ik in de loop van de nacht gebeten was door een hond die ik zonder te vragen had geaaid, of alsof ik met spierwit haar wakker was geworden. Maar de dag begon zonder dat Helene ook maar ergens iets over opmerkte. Henry en ik waren al een hele tijd op toen ze beneden kwam, heerlijk geurend en pas gedoucht, ze pakte koffie, streek met haar heup langs de mijne voor ze een glas van de plank boven de gootsteen pakte, zonder te stoppen of te vragen waarom ik zo raar keek, zonder een hand op mijn borst te leggen en te zeggen: wat gaat je hart tekeer.

Ze viste Henry uit zijn Tripp Trapp-stoel en zette hem op haar schoot, vroeg hoe het was gegaan, 'ik heb hem helemaal niet gehoord,' zei ze, 'hebben jullie goed geslapen?', terwijl Henry zoals gewoonlijk aan haar blouse trok, zo graag wilde hij melk. 'Zo goed als mogelijk,' zei ik. Ik was onrustig, maar dat kon overal door komen, zo voelde ik me bijna elke ochtend na dit lange jaar met het afbouwen van de nachtelijke voeding en gehuil en al het andere waarmee we hadden geworsteld om ons leven op koers te krijgen. 'Olav moest ook maar eens opstaan,' zei Helene, ik knikte, glimlachte zodat ze niet zou denken dat ik boos was, had ze dan helemaal niets door?

Het was warm en bijna pikkedonker in Olavs kamer. Mijn schoonmoeder had ons ervan overtuigd dat we licht-

werende gordijnen moesten kopen. Ik vond het heerlijk om die dicht te laten, om het treurige uitzicht op de flat tegenover ons huis als het ware te verbergen, met de metro, die in deze voorstad de goedkope huizen van de dure moest scheiden, als een slecht gecamoufleerde versperring. ‘Goedemorgen,’ zei ik zachtjes. Niets vreemds te merken aan mijn stem. Olav reageerde niet. Ook daar was niets vreemds aan. Ik sleepte het matras over de vloer dat Helene en mij ’s nachts van elkaar gescheiden hield, om de nacht lagen we hier, de een met Henry in onze slaapkamer, in het zogenoemde echtelijke bed, terwijl de ander haar toevlucht moest zoeken op dit matras in de kamer van zijn grote broer, slapend op de vloer met oordoppen in. Een nachtelijke scheiding. Het hoogtepunt van onze dag.

Ik ging op mijn hurken bij de met stickers beplakte bedrand zitten. Olav lag op zijn buik, in een Ninjagopyjamabroek, hij had het dekbed van zich afgeschopt. Ik legde een hand op zijn naakte rug, precies tussen zijn tengere schouderbladen. ‘Word je wakker, lieverd?’ zei ik, ‘vandaag ga je naar opa en oma.’ Hij bewoog een beetje, mompelde wat, maar bleef liggen met zijn ogen dicht. Ik aaide over zijn bol, de blonde krullen die hij tot onze grote verrassing had gekregen en waar ik maar geen genoeg van kon krijgen. Half onder zijn kussen lag iets glinsterends, het was een diertje dat hij tijden geleden van een van de oudere meisjes op het kinderdagverblijf had gekregen en dat hij onlangs had teruggevonden, een felroze geval bezaaid met pailletjes. O, lieve jongen van me. Ik zou hier voor eeuwig willen blijven zitten. Naar hem kijken in deze warme, rustige duisternis, alleen wij tweetjes.

Wij, wij, wij. Niemand anders.

Toen ik merkte dat ik elk moment kon gaan janken, stond ik op en bracht mijn handen naar mijn gezicht en sloeg drie keer met mijn handpalmen tegen mijn jukbeenderen; een idioot, maar nuttig ritueel dat ik zolang als ik

me kon herinneren al uitvoerde. Ik moest me concentreren. Zorgen dat ze de deur uitkwamen, hartelijk doen, er gewoon uitzien, zeggen wat ik altijd zei. Als me dat lukte, dacht ik, was er misschien nog hoop. Dan kon ik misschien de weg nog terugvinden – zoals in die Duitse sprookjes – via een pad met witte steentjes die me zouden bijlichten zodra het maanlicht over het bos scheen.

Ik wacht tot de nachtelijke hemel opklaart. Ze zijn inmiddels een hele dag weg. Ik sta bij de wastafel in de badkamer de vrouw te bekijken die zich in de lijst van de beslagen spiegel bevindt. Haar korte haar is niet wit. Onder de dunne pyjamajas waarin ze heeft geslapen zijn geen eteterende wonden te zien van tanden die haar zo hebben gebeten dat ze tot het bot zijn doorgedrongen. Ze ziet er normaal uit. Ze houdt haar buik in. Ze probeert niet naar haar bleke bovenarmen te kijken. Het is maandag, het is zomervakantie, ik ben alleen thuis. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zoveel tijd voor mezelf heb gehad, mezelf op deze manier kon bestuderen. En dat is nog maar het begin. De afspraak is dat ik komende zondag naar Helene en de kinderen kom, de dag voor de Letse werkmannen beginnen – ze nemen geen vrij in de bouwvak, daarom hebben we hen juist gekozen – en dat ik klaar ben met alle voorbereidingen. Opruimen en sorteren. De zware dozen naar de zolder brengen. De keukenlades leeghalen, de hele keuken zal geleidelijk worden verwijderd en aangepakt. De vloeren en plinten eruit halen. De muren van de toekomstige kamer voor de jongens egaliseren en verven, en die van onze kamer, als ik dat haal. Het budget controleren. Een puik stukje werk leveren. Bijna alle sporen verwijderen die laten zien dat we hier wonen, zodat het huis kan worden veranderd in een plek die we niet meer willen verlaten. Of willen opgeven, niet zonder een bijzonder goede reden.

Het is veel werk, maar we hebben ruim gerekend toen we de vliegtickets kochten, ergens afgelopen voorjaar, Helene wilde dat ik zondag zou komen in plaats van vrijdag, ‘dan kun je die laatste dagen nog iets leuks doen,’ zei ze, ‘afspreken met vrienden of uitgaan of wat je maar wilt.’ Ik vermoedde dat dit het grootste cadeau was dat ze kon geven, extra dagen en nachten alleen. Me nog meer loswaken van het fysieke moederschap. Me uitstel verlenen zodat ik een paar extra dagen niet behoefde op te treden als echtgenote en schoondochter. Maar ik wist niet zeker wat haar motief was. Misschien vond ze zelf dat respijt van mijn zwartgalligheid wel wat langer mocht duren. Of hoopte ze zelfs dat de persoon die ze van het vliegveld in Værnes zou ophalen haar zou verwelkomen met een milde en hoopvolle blik – dezelfde persoon, maar veranderd, zoals Gandalf de Grijze terugkeerde als Gandalf de Witte nadat hij de Balrog had overwonnen, een praktisch onsterfelijke demon.

Haar geloof was altijd al sterker dan dat van mij.

We keken *In de ban van de ring* weer afgelopen winter, het verbaasde me dat ik het zo leuk vond. Toen de eerste panoramabeelden van het paardenrijk Rohan op het tv-scherm verschenen, legde Helene een kussentje op haar schoot. Het tedere gebaar overrompelde me: ‘Wil je hier niet liggen?’

De slaap spoel ik weg met koud water. Mijn pony is vettig en donker. In de eerste jaren van ons huwelijk liet ik me nauwelijks ergens zien zonder perzikkleurige lippenstift en zwarte eyeliner. Ik denk dat ik probeerde elegant te lijken. Ik kan me niet meer zo opmaken. Ik heb niet het gezicht, laat staan de mindset, van iemand die denkt dat schoonheid haar geluk kan brengen. Mijn ogen – het lijkt wel of ik een oogziekte heb. Ik word gek van het kijken naar die treurige blik! Maar ik kan me nog herinneren dat ik zo

luid lachte dat onbekenden van hun mobieltjes opkeken in de bus en begonnen te grinniken. Een van de accountants die de jaaropgaven controleert, kwam een keer bij mijn bureau staan en zei: 'Ik ben altijd in zo'n goed humeur als ik jou heb gezien, dat wilde ik je even vertellen.'

Gelukkig zijn is alsof je betoverd wordt. Er is niemand hier die me kan betoveren. Het is een flinke klus, het huis is nog een grote puinhoop, maar ik heb een stappenplan, het huis is niet het probleem. Ik weet gewoon niet hoe ik de brok in mijn keel kan kwijtraken. De maagkrampen die opspelen, de rillingen. Ik herken dit gevoel van toen ik klein was, toen ik aan de eettafel zat of ineengedoken op mijn verstoppiek tussen de klimop achter in de tuin. Zal wat zeker is instorten? Probeert mijn lichaam me te waarschuwen? De avond voor ze vertrokken, toen ik op weg van de supermarkt naar huis was met een boodschappentas vol knijpyoghurt en rozijntjes en nieuwe tekenspullen voor tijdens de vlucht, zei Mayliss aan de telefoon: 'Je moet toch beseffen dat ik inmiddels niet meer weet wat ik moet doen. De ene dag zit je hier bij mij thuis taart te eten, de volgende dag bel je me en begin je over DNA-testen te preken.'

Daarna volgden de beschuldigingen. De weerzinwekkende, opdringerige beweringen. 'Eigenlijk zou het me niet moeten verbazen. Het is niet alsof je overloopt van liefde voor Henry.' 'Hoe kom je daar nou bij,' antwoordde ik, 'je gaat echt te ver!' 'Ik herhaal alleen maar wat ik heb gehoord,' ging ze verder, 'ik zeg gewoon wat ik heb gezien. Mama is het helemaal met me eens.' 'Jouw moeder?' vroeg ik. Ze antwoordde niet. Ze rondde het gesprek korzelig af, ik stond bij de garage waar Helene en de kinderen me niet konden zien: 'Tot ziens dan maar. Of nee, sorry. Tot ziens als jij zin hebt om weer af te spreken.'

Sindsdien heb ik niets meer van haar vernomen.

Zondag breekt aan. Ik zie Helene in de aankomsthal voor me. De kinderen zijn er niet bij, ze wachten bij opa en oma, we nemen ze niet mee in de auto als dat niet hoeft. Helene staat eerst te wachten bij de kiosk, dan bij de bagageband. Ze belt om te horen waar ik blijf. Geen reactie. Ze wacht, belt nog een keer. Misschien zucht ze luid, gelaten. Ze opent internet om te kijken of de trein naar het vliegveld misschien ontspoord is, of de files rondom Gardermoen normaal zijn. Een lange stroom berichtjes op mijn telefoon, eerst geïrriteerd, misschien afgewisseld met een grapje – heb je je soms op de wc verschanst? – daarna ongerust, verward. Heb je je in de dag vergist? Maar niet boos, want het idee dat ik me niet aan de afspraak houd, is nog niet bij haar opgekomen.

Zo zou het niet gaan. Ik zou Olav nooit valse hoop hebben gegeven: ik zou op tijd van me laten horen.

Wat is op tijd? Een dag van tevoren? Twee?

Daar hoeft ik niet over na te denken. Ik zou namelijk nooit zoiets doen. Ik houd me aan de afspraak. Alles zal zoals altijd verlopen. Ik zal niet opnieuw afspreken met Mayliss, wat ze ook zegt ik zal weigeren, het gaat niet, dit is al veel te ver gegaan, het spijt me dat ik niet vanaf het begin duidelijker ben geweest, dat snap je toch? Dat moet ze respecteren. Ze zal het toch respecteren? Maar ik weet niet waar haar grenzen liggen, of ze zo iemand is die alle gevoel van schaamte verliest als ze gekwetst wordt.

Ik denk dat ik die grens overschreden heb.

‘Al dat gepieker,’ zou Janne hebben gezegd als ik dit met haar zou hebben gedeeld, ‘kun je dit niet even parkeren en er na de vakantie mee verdergaan, of wat dacht je van nog langer wachten, tot na de renovatie, of misschien zelfs tot volgend jaar zomer?’ De technieken die ze heeft geleerd bij de relatietherapeut, deelt ze gul: ‘Beschouw je gepieker als sabotage.’

Maar ik heb dit niet met Janne gedeeld. Ze weet er net zo min van als Helene. Ze weten niet dat Mayliss bestaat, of eigenlijk, Helene is uiteraard op de hoogte dat er een Mayliss bestaat met wie ik tijdens mijn verlof veel heb opgetrokken, maar ze heeft geen idee wie dat precies is. Hoe we elkaar hebben ontmoet. Geen van beiden heeft de foto gezien die Mayliss me stuurde van haar zoon en Henry in de zandbak: ze zitten half van ons afgekeerd op hun hurken, ieder met een schepje, de zon schijnt op de dunne jongensnekjes, hun oren lijken groot aangezien ze allebei maar weinig haar hebben. Ze zijn zo klein. Ze hebben geen flauw idee hoeveel ze op elkaar lijken. Ik staarde naar mijn telefoon, een angstschok golfde door me heen. Ook al had ik de foto gewist, ik voelde de naschokken nog de hele avond, de intensiteit ervan had bijna iets seksueels, als een orgasme dat dwars door een kadaver schiet. En toch ging ik ermee door. Toch sprak ik een week later weer met hen af.

Iedereen weet dat ik iemand ben die de mouwen opstroopt. Ik ben iemand die systematisch werkt, die nooit iets inlevert zonder het nog een laatste keer te controleren. Zo heb ik ook dit aangepakt. Ik heb alle kledingkasten geleegd, Helenes kleren gaan in vier doorzichtige plastic zakken, de mijne in drie, die van de jongens heb ik gesorteerd op jaargetijde, veel van Henry's kleren in maat 86 zijn allang te klein. Hij is groot voor zijn leeftijd, langer dan zijn broer toen die zo oud was. Ik vind het maar niets om de kleren zo te zien, het ziet er vulgair uit. Het is maar een gevoel. Ik pak het zo in omdat dat praktisch is. Ik heb ook een deel van de spullen van de jongens opgeruimd, stapels tekeningen weggegooid, het babyspeelgoed van Henry waar hij uitgegroeid is in een aparte papieren zak gestopt, net als de auto's waar nauwelijks mee is gespeeld en de gratis plastic rommel bij tijdschriften als Olav na lang zeuren een enkele keer succes had en we er een kochten. Dat zal ik allemaal weggeven. De jongens merken het toch niet.

Maar het vordert langzaam. Het huis is stil, ik ben stil, ik heb niemand gesproken, behalve Helene en een paar burens die niet op vakantie zijn, ik heb Joachim een berichtje gestuurd dat ik hem binnenkort zal bellen. Dat moet ik echt doen. Binnenkort zal ik hem nodig hebben zoals ik hem nog nooit nodig heb gehad, eigenlijk zou ik Janne ook moeten bellen, alle vrienden die ik nog over heb, brieven schrijven en cadeaus sturen, de banden aanhalen, een beroep doen op hun loyaliteitsgevoelens.

Of is het al te laat?

Gisteren ben ik heel laat gaan slapen en vanochtend ben ik tot na acht uur blijven liggen. Ik heb een xl-zak met kaaschips gegeten en geen schoon ondergoed aangetrokken. Geneugten waarnaar ik lang heb uitgekeken. Maar het helpt voor geen meter tegen het zware, scherpe gevoel dat zich in mijn borstkas roert.

Ik voel me verloren. Niet alleen omdat ik niet weet wat ik moet doen als Mayliss dit niet accepteert. En niet alleen omdat ik het misschien niet meer aankan, dat ik een rol toebedeeld heb gekregen die ik moet spelen alsof mijn leven ervan afhangt. Daar moet ik constant aan denken. Denken zonder dat ik word onderbroken door gehuil of 'mama, Henry heeft me gebeten!' of een supervieze luier die moet worden verschoond of verwijten of ik soms vergeten ben om wasmiddel te kopen. Ik heb in mijn gesprekken met Mayliss sommige dingen haast gedachteloos eruit geflapt. Maar waarover ik nadenk is veel omvangrijker. Ik raak ervan van slag. Als eenzame, jonge wolvenmannetjes zwerven de gedachten steeds verder weg, opeens bevind ik me op een plek terwijl ik geen idee had dat ik daar kon terechtkomen, omdat ik altijd in de veronderstelling was dat ik nooit een gedachte zou hebben die verderging dan 'als Henry nu niet gaat slapen, weet ik niet wat ik zal doen'.

Het zou me eigenlijk niet moeten verbazen dat het weerzien met deze vrije gedachten zo overweldigend is. Dat hebben de mensen altijd al geweten, degenen die ervoor zorgden dat vrouwen zich bezighielden met de kinderen, met schoonmaken en schillen en het korset strak insnoeren. Daar ligt ook een soort zorg in verborgen. Maar als ik zo ongebreideld blijf denken, heb ik geen idee wie me aan het einde van deze week zal aanstaren als ik in de spiegel kijk.

Het huis zonder de andere gezinsleden. Het is groter. De stilte duwt de stevige muren met het streepjesbehang verder uit elkaar. Onze meubels en alle speelgoed zouden net zo goed rekwisieten kunnen zijn. De tandenborstels van de kinderen met de opgedroogde blauwe tandpasta omdat we ons gisterochtend naar de auto en het vliegveld moesten haasten. Hun rotzooi ligt overal verspreid, alsof het wrakstukken zijn. Henry's stickerboek met bulldozers dat hij van Helenes broer heeft gekregen. Olavs haarelastieken en kinderchocoladefiguurtjes en stokjes. Helenes vieze sokken, een schoen, en een bh hangt over de bankrug.

Ik drink koffie bij het aanrecht, doop mijn lepel in de kom met Kellogg's Smacks en houdbare volle melk. Vet en suiker houden me op de been. Het schrift met de ingeplakte tekeningen van de architect en de visie voor het huis liggen naast de vaas met klavertjes die Olav heeft geplukt, een afscheidscadeau, 'voor jou, mama'. Mijn lieve Olav. Sinds zijn geboorte kan ik verdriet en liefde nauwelijks van elkaar onderscheiden, ik draag sinds die tijd deze gedachte bij me: ik zal mijn eigen kind moeten begraven. Ik weet niet of Helene dezelfde soort gedachten heeft over Henry, dat zou natuurlijk kunnen, maar we zijn op dat gebied niet hetzelfde. Ze huilt niet bij het nieuws over nieuwe abortusverboden of mensen die vergeefs naar hun familieleden zoeken in ingestorte gebouwen, leest niet nauwgezet de nieuwsbrief van Amnesty over hoeveel homo's de afgelopen week in Iran zijn opgehangen. Ze

heeft niet die verdomde sterke drang om te vluchten telkens als ze gekwetst wordt of bang is. Als dat wel zo was geweest, had ze mij nooit teruggenomen.

Hoe klein hij ook is, het is al duidelijk te zien dat Henry op haar lijkt, op haar familie; hij is zo opgewekt, zo zorgeloos. Hij zal zich wel redden. Zelfs als hij bij mij opgroeit.

Met mij, in deze lappendeken van een zogenaamd gezin.

Toen ik gister lag te woelen omdat ik niet kon slapen, hoorde ik opeens dat hij overeind kwam in zijn babybedje, zijn ademhaling was snel en geconcentreerd. De heldere zomernacht piepte tussen de gordijnspleten door en scheen op mijn voorhoofd. Eerst verscheen zijn kleine handje boven de rand van het bed, de mollige arm in de varkentjespyjama, daarna volgde zijn gezicht, de volle lippen, de prachtige, maar iets uitpuilende bruine ogen. Helene heeft bruine ogen. Olav en ik hebben blauwe. Ik dacht dat hij zou beginnen te huilen, dat hij melk wilde. Maar toen hij in de gaten kreeg dat ik naast hem op de grond lag, lachte hij, alsof hij zichzelf in een spiegel zag.

‘Je moet slapen, het is nacht,’ zei ik. Ik voelde me moe en futloos, alsof ik geprobeerd had me te verstoppen, maar was gevonden. Toen tilde ik hem uit bed en legde hem naast me op het matras.

Ik geloof dat Henry nog geen drie weken oud was toen hij voor het eerst glimlachte, veel eerder dan Olav. Maar het duurde even voordat ik het echt geloofde, tot die tijd deed ik die glimlachjes af als buikpijn of een reflex – de glimlach, de oeroude overlevingsstrategie van de zuigeling. ‘Ik geloof niet dat hij mij herkent,’ zei ik toen ik op de bank zat naast Helene met mijn benen op tafel en mijn dijbenen als rugsteun voor het piepkleine baby’tje in de veel te grote wollen romper die ik met zijn gezicht naar

ons toe had neergelegd, 'hij denkt vast dat ik een willekeurige mevrouw ben.' 'Natuurlijk herkent hij jou,' riep Helene, 'ben je niet goed bij je hoofd?' Ik zei niets meer. Ik krijg rode wangen als ik me schaam, het is heel goed aan mij te zien. Ik glimlachte naar Henry, liet hem mijn duimen vastgrijpen, stak mijn tong uit zodat hij me kon na-apen. Toen zei ik met mijn allerzieligste, meest manipulatieve stem: 'Je weet best wat het met me doet als je klinkt als mijn moeder.'

De regen plenst in de tuin, de kussens van de tuinmeubels worden donker, ik zou ze onder het afdakje moeten leggen zodat ze niet gaan schimmelen, het regent al sinds Helene en de jongens weg zijn. De bloembedden omzomen de hele tuin, ze zijn mooi, bloemen waarvan ik de namen niet ken, bloeien in een keurig gecomponeerde, kletsnatte wildernis. De mensen die hier voor ons woonden hebben ze geplant. De appelbomen zijn jong en iel. Aan het begin van de tuin staat een gele puinzak, daar moet ik alle parketafval in gooien als ik daarmee aan de slag ga. Ik heb het koud, loop nog steeds rond in alleen mijn onderbroek en mijn slaapshirt, maar niemand ziet mijn vetrollen hier.

De eettafel is van teakhout, hij is van mijn oma geweest, Helene vond hem lelijk, ze wil hem vervangen door een tafel van valchromat of met zeep afgewerkt eikenhout, 'iets wat niet zo 2009 is, ik geloof niet dat teak hier echt goed zal passen als we alles onder handen hebben genomen.' Ze heeft ongetwijfeld gelijk. Ze heeft alle Scandinavische afleveringen van *Arkitektens hjem* gebinget, en voelt een intense vreugde als ze wordt omringd door mooie en solide objecten. Maar ik weet niet wanneer ze zo is geworden, zo'n in interieur geïnteresseerde middenklassevrouw. Toen we elkaar leerden kennen, had ze alleen wat IKEA-stoelen en een lamp die ze van een vriendin had gekregen. En ze weet toch hoeveel die tafel voor mij betekent? Ze luistert niet. Ze wil niet luisteren. In welk boek staat dat ook alweer, *Karius en Baktus*?

Ik heb nog nooit alleen in dit huis geslapen. Ik ben nu precies een jaar thuis, sinds vorig jaar zomer, toen Henry had geleerd hoe hij zich op zijn buik kon voortbewegen en ik mijn collega's trakteerde op ijsjes en het kantoor verliet en het ouderschapsverlof overnam. Co-ouderquotum. Vlak nadat we hierheen waren verhuisd.

Alleen, ja, maar in mijn uitdijende, woeste gedachtelandschap wemelt het van de mensen. Niet alleen Helene en de jongens. Niet alleen Mayliss. Niet alleen de vrienden die ik heb of heb gehad. Toen ik gisteravond de deur van de wasruimte opendeed, was het alsof ik zo naar Fitness-Meid keek. Die naam had Helene haar gegeven en uit loyaliteit en in een poging om uit de ramp een inside joke te produceren, en vermoedelijk ook als een soort verdedigingsmechanisme, gebruik ik die sindsdien.

Naast het huis, onder een boom, of wat het ook was, stond mijn moeder. Ik schrok. Het is niet zo dat ik dit jaar verder niet heb gedacht aan Fitness-Meid en mijn moeder en mijn zus, nee, dat gebeurt juist heel vaak, maar dat waren automatische en verstijfde gedachten, als een verzameling oude Barbiepoppen die ik af en toe pak om naar te kijken, terwijl ik niet weet wat ik ermee aan moet. Nu beginnen de poppen te bewegen. Ze verplaatsen zich, spelen steeds opnieuw scènes waarvan ik dacht dat ik er allang klaar mee was. Opeens voel ik hoe een klein handje de dunne huid precies achter mijn oorlelletje aanraakt, ik verstijf, alsof ik wakker word omdat iemand mijn benen spreidt en zegt dat ik stil moet zijn.

‘Je moet een relatie zien als een spaarrekening,’ zei Janne een keer toen we koffiedronken voor een debriefing nadat Peter en zij bij de relatietherapeut waren geweest. ‘Aha,’ antwoordde ik, ‘heel inspirerend!’ ‘Dit verklaart echt alles,’ ging Janne verder, ‘let goed op! Een stel moet constant geld op de rekening storten. Het saldo in de gaten houden. Een afscheidskus betekent vijftig kronen erbij, na een paar aardige woordjes tijdens een ruzie komt er misschien wel tweeduizend kronen bij. Het doel is om zoveel mogelijk op de rekening te storten. Want dan ben je voorbereid als er een crisis komt. Heb je een miljoen kronen op de rekening staan, is het opnemen van vijftigduizend natuurlijk niet handig, maar niet echt een probleem. Maar is je rekening bijna leeg, ben je straatarm, staan er nog maar tien kronen op, dan is zelfs het opnemen van één kroon te veel. Snap je?’ ‘Ja hoor,’ antwoordde ik terwijl ik knikte, ‘het is glashelder.’ ‘Dat is nog niet alles,’ ging Janne verder, in haar ogen glansde de aha-ervaring en ik vond het heerlijk om te zien hoe enthousiast ze was, alsof ze echt geloofde dat de relatietherapie en de metaforen van de relatietherapeut Peter en haar door hun relatiecrisis zouden slepen, ‘er zijn ook nog dingen die je doet die ervoor zorgen dat je in een vloek en een zucht rood staat. Het kunnen incidenten zijn of herinneringen of gedrag dat iets triggert waardoor het saldo in een keer van een miljoen in de plus naar driehonderdduizend in de min schiet, hoe je de rekening ook gezond hebt gehouden met

gezelligheid en de enorme sommen die je hebt gestort. Het is fucking oneerlijk. Het kan echt iedereen overkomen, bijna vanuit het niets, een partner die reageert op een manier die je doet denken aan een trauma uit je kindertijd, waardoor wonden in de relatiegeschiedenis openrijten, en als je daarmee wordt geconfronteerd, heb je geen schijn van kans, dan nemen je kleine hersenen het over en dan moet je gewoon accepteren dat de waarde is gekelderd en moet je beginnen met het verdomde proces van het wederopbouwen van je saldo. Snap je wat ik bedoel? Kun je je er iets bij voorstellen?’ Ze keek me aan. ‘Absoluut niet,’ antwoordde ik en daarna barstten we in lachen uit, een lange, rauwe lachgolf overspoelde ons, alsof we twee beschonken, straatarme zwervers waren die de smerige trucjes en walgelijkste geheimen van de anderen kennen.

*'Een nieuwsgierige en eerlijke verkenning van
ervaringen van queer gezinnen'*

– MORGENBLADET

Silje Marie is getrouwd met Helene. Samen met hun twee zoons, Olav en Henry, wonen ze in een idyllische gezinswijk in Oslo. Als Helene en de kinderen op vakantie gaan, past Silje Marie op het huis dat in de steigers staat voor een renovatie.

In het stille huis wordt Silje Marie getergd door twijfels en schuldgevoelens over haar keuzes en het gevoel dat de band met haar twee kinderen niet hetzelfde is. Het ene heeft ze ter wereld gebracht, het andere niet. En dan is er ook nog die andere moeder met wie ze in het geheim contact heeft. Een moeder met een zoon die sprekend lijkt op Henry...

De andere moeder is een moedig en nieuwsgierig verhaal over angsten, twijfels en geheimen die een gezin uit elkaar dreigen te scheuren.

Tina Åmodt (1985) debuteerde in 2010. Haar romans werden bekroond met verschillende literaire prijzen.

www.uitgeverijmozaiek.nl

 **UITGEVERIJ
MOZAIËK**

ISBN 9789023962779
NUR 302